

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 14)

TNH trở về trên chuyến bay từ Dallas, đến San Jose lúc 10 giờ **thứ Năm** ngày 11/1/1996.

... ..
(TTBG tự ý bỏ ba dòng).

... ..

Phi cơ đến, từ xa đã nhìn thấy khuôn mặt cực kỳ lạnh đạm của TNH, lòng tôi đâm lạnh toát.

Tại phòng riêng, thái độ lạnh đạm vẫn không rời thoát trên khuôn mặt ấy. Một cuộc trò chuyện xảy ra. Hàng chục lý do được TNH dẫn chứng để kết cuộc bảo rằng "*TNH đã bị frozen hoàn toàn, từ tâm hồn đến thân xác.*"

Một câu TNH nói, giọng cực kỳ trách móc:

... ..
(TTBG tự ý bỏ 11 dòng, sau 20 năm viết lại đoạn này.)

... ..

Bố không còn bao lâu nữa sống cho chính bố, ***bố phải lấy lại con người mình.***

TNH cũng nói đến điều ly dị, bảo rằng dù tôi muốn hay không, TNH vẫn quyết lòng ly dị. Tôi bắt ngay:

"Em từng nghe ông Vĩnh Kham, người chồng thứ nhì của bà kia kể rằng, vì ông ấy đã có một đời vợ chính thức ở VN, bà ta buộc ông xé hôn thú với vợ cũ, không được, nên đá ông ta mà dan díu với bố. Vậy em xin hỏi, *sự đòi xé hôn thú của bố bây giờ có phải nằm trong ý đồ đòi hỏi của bà ấy?*"

TNH lắc đầu mạnh mẽ:

"Không! Bố muốn xé hôn thú vì **không muốn làm chồng em nữa.**"

Trong điệu nói TNH, tôi nghe ra một nỗi gì **rất tàn nhẫn**, giống y như một nhát dao bén đâm thấu trái tim tôi vốn đã nặng nề ươn mủ từ hơn 15 ngày qua.

Có điều không thể tự dối trá mình, tôi phải viết rằng TỪ TRONG SÂU THĂM TRÁI TIM, TÔI CŨNG CÓ NGHĨ ĐẾN ĐIỀU LY DỊ THẬT SỰ. TNH với cuộc hôn nhân đầy những ê chề cay đắng nhiều năm qua vốn dĩ làm tôi sợ hãi; bây giờ thêm sự kiện hiện tại, ***làm sao tôi còn tìm thấy lại trong tâm hồn sự nể vì yêu thương cho người đàn ông mình gọi là chồng để có thể cùng nhau xây dựng một hạnh phúc nào tiếp tục?***

Nhưng rồi nghĩ thật nhanh đến Âu Cơ, nghĩ đến 8 năm kỷ niệm, lòng tôi bỗng thấy chùng thật thấp.

Ôi! Giá cuộc đời không có những ước lệ ràng buộc! Hay giá con người tôi KHÔNG được un đúc trong những điều cơ bản đạo đức, tôi hẳn sung sướng biết bao trong việc dễ dàng tự cởi thoát ra ngoài những nỗi khổ đau!

Một đêm trôi qua với thật nhiều buồn phiền dần vật. Tôi cố ghì chặt bản ngã kiêu hãnh của mình để nói với TNH rằng nếu không nhận lá thư người đàn bà kia gửi, làm sao tôi mất lòng tin về TNH cho được.

Có một câu TNH hỏi:

"Lý do nào để em nghĩ lá thư là do bà kia gửi?"

Tôi đáp trầm tĩnh:

"Vì bản chất kiêu ngạo của thói thường đàn bà. Bà ta đang muốn trở thành nhà văn. Hai chúng mình --nhất là em-- lại có rất nhiều kẻ thù trong văn giới. Vậy cái cách để bà ta nổi tiếng nhanh nhất là hạ giá trị bố trước mặt em, làm cho em nổi giận viết bài quất bố, vô tình mà bà ta cũng được mọi người biết đến qua cái *scandale* phản bội này."

Tôi thêm:

"Em chỉ tội nghiệp cho bố đã làm tổn thương em và tổn thương cả danh dự bố vì một kẻ như bà ấy."

Quả là sự dối gian bản thiêu! Trạng thái tâm hồn tôi chuyển biến không ngừng những mâu thuẫn: vừa thất vọng nhận biết ra TNH không còn xứng đáng với tâm lòng tôi trao tặng, lại cũng vừa nghe thôi thúc đau đớn trong ý nghĩ thất vọng này.

Thật tôi không biết mình đang hành động gì nữa?

[]